

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 22 czerwca 2020 r.
(OR. en)

2020/0066 (COD)

PE-CONS 18/20

EF 89
ECOFIN 410
CCG 14
CODEC 428

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
zmieniające rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876
w odniesieniu do niektórych dostosowań w odpowiedzi na pandemię
COVID-19

**ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/...**

z dnia ...

**zmieniające rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876
w odniesieniu do niektórych dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 180 z 29.5.2020, s. 4.

² Opinia z dnia 10 czerwca 2020 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ...

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013¹ ustanawia, wraz z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE², ostrożnościowe ramy regulacyjne dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (zwanymi dalej „instytucjami“) prowadzących działalność w Unii. Te ostrożnościowe ramy regulacyjne, przyjęte w następstwie kryzysu finansowego, który miał miejsce w latach 2007–2008, oparte w dużej mierze na standardach międzynarodowych uzgodnionych w 2010 r. przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, znanych jako „ramy Bazylea III“, przyczyniły się do zwiększenia odporności instytucji działających w Unii oraz do lepszego ich przygotowania na pokonywanie potencjalnych trudności, w tym trudności wynikających z ewentualnych przyszłych kryzysów.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (2) Od chwili jego wejścia w życie rozporządzenie (UE) nr 575/2013 było kilkakrotnie zmieniane w celu wyeliminowania utrzymujących się słabości ostrożnościowych ram regulacyjnych oraz w celu wdrożenia niektórych pozostałych elementów globalnej reformy usług finansowych, które są istotne dla zapewnienia odporności instytucji. Do tych zmian należą między innymi rozwiązania przejściowe, które w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadzono rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2395¹, w celu złagodzenia wpływu, jaki na fundusze własne miało wprowadzenie Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej – Instrumenty finansowe (MSSF 9). Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630² wprowadzono do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wymóg dotyczący minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych, tzw. ostrożnościowy mechanizm ochronny.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2395 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do rozwiązań przejściowych dotyczących złagodzenia wpływu wprowadzenia MSSF 9 na fundusze własne oraz dotyczących traktowania jako duże ekspozycje niektórych ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego denominowanych w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 27).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 4).

- (3) Ponadto rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876¹ wprowadzono do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 niektóre z końcowych elementów ram Bazylea III. Elementy te obejmują między innymi: nowe definicje wskaźnika dźwigni i bufora wskaźnika dźwigni, które zapobiegają nadmiernemu zwiększaniu dźwigni finansowej przez instytucje, a także przepisy dotyczące bardziej korzystnego sposobu ostrożnościowego traktowania niektórych aktywów będących oprogramowaniem oraz bardziej korzystnego sposobu traktowania niektórych pożyczek zabezpieczonych emeryturami lub wynagrodzeniami; zmieniony współczynnik wsparcia w przypadku pożyczek dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) (zwany dalej „współczynnikiem wsparcia MŚP“); a także nowe dostosowanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów, które obsługują lub finansują fizyczne obiekty lub instalacje, systemy i sieci zapewniające lub wspierające podstawowe usługi publiczne (zwane dalej „współczynnikiem wsparcia infrastruktury“).
- (4) Poważny wstrząs gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 oraz nadzwyczajne środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się koronawirusa miały daleko idący wpływ na gospodarkę. Przedsiębiorstwa mierzą się z zakłóceniami w łańcuchach dostaw, tymczasowymi zamknięciami zakładów i zmniejszonym popytem, podczas gdy gospodarstwa domowe borykają się z bezrobociem i spadkiem dochodów. Organy publiczne na poziomie Unii i państw członkowskich podjęły zdecydowane działania mające wesprzeć gospodarstwa domowe oraz wypłacalne przedsiębiorstwa w zmaganiach z tym poważnym, choć tymczasowym spowolnieniem działalności gospodarczej oraz wynikającymi z tego niedoborami płynności.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

- (5) Instytucje będą odgrywać kluczową rolę w przyczynianiu się do odbudowy. Jednocześnie pogarszająca się sytuacja gospodarcza może wywrzeć na nie wpływ. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010¹, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (ESMA), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010², oraz właściwe organy udzieliły instytucjom tymczasowej ulgi kapitałowej, płynnościowej i operacyjnej w celu zapewnienia, aby instytucje mogły w dalszym ciągu, mimo trudniejszych warunków, pełnić przypisaną im rolę w finansowaniu gospodarki realnej. W szczególności Komisja, Europejski Bank Centralny i EUNB zapewniły jasność w odniesieniu do stosowania elastyczności już przewidzianej w przepisach rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wydając interpretacje i wytyczne dotyczące stosowania ram ostrożnościowych w kontekście pandemii COVID-19. Wytyczne te obejmują komunikat wyjaśniający Komisji z dnia 28 kwietnia 2020 r. w sprawie stosowania ram rachunkowości i ram ostrożnościowych w celu ułatwienia udzielania kredytów przez banki w UE – Wspieranie przedsiębiorstw i gospodarstw domowych w czasie pandemii COVID-19. W odpowiedzi na pandemię COVID-19 Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego również zapewnił pewną elastyczność w stosowaniu standardów międzynarodowych.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (6) Istotne jest, aby instytucje angażowały swój kapitał tam, gdzie jest on najbardziej potrzebny, a unijne ramy regulacyjne im to ułatwiały, zapewniając jednocześnie, aby instytucje działały z zachowaniem ostrożności. W uzupełnieniu elastyczności, którą przewidziano już w obowiązujących przepisach, ukierunkowane zmiany w rozporządzeniach (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 zapewniłyby sprawną interakcję ostrożnościowych ram regulacyjnych i różnych środków, które służą przeciwdziałaniu pandemii COVID-19.
- (7) W związku z nadzwyczajnymi okolicznościami wywołanymi pandemią COVID-19 oraz bezprecedensową skalą wyzwań, pojawiły się apele o podjęcie natychmiastowych działań w celu zapewnienia, aby instytucje miały możliwość skutecznego przekazywania środków finansowych przedsiębiorstwom i gospodarstwom domowym oraz łagodzenia wstrząsu gospodarczego spowodowanego przez pandemię COVID-19.
- (8) Gwarancje udzielone w kontekście pandemii COVID-19 przez rządy krajowe lub inne podmioty publiczne, które są uznawane za równoważne pod względem wiarygodności kredytowej przy zastosowaniu metody standardowej dla ryzyka kredytowego zgodnie z przepisami części trzeciej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, są porównywalne – pod względem ich skutków w zakresie ograniczania ryzyka – do gwarancji udzielanych przez oficjalne agencje kredytów eksportowych, o których mowa w art. 47c rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Uzasadnione jest zatem dostosowanie wymogów w zakresie minimalnego pokrycia z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych, które korzystają z gwarancji udzielonych przez rządy krajowe lub inne podmioty publiczne, do wymogów obowiązujących w przypadku ekspozycji nieobsługiwanych, które korzystają z gwarancji udzielonych przez oficjalne agencje kredytów eksportowych.

(9) Dowody, które pojawiły się w kontekście pandemii COVID-19, jasno pokazały, że w trakcie sytuacji kryzysowej istotne znaczenie mogłaby mieć możliwość tymczasowego wyłączenia niektórych ekspozycji wobec banku centralnego z obliczania miary ekspozycji całkowitej instytucji, określona w art. 429a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zmienionego rozporządzeniem (UE) 2019/876. Jednak swoboda decyzyjna w zakresie wyłączenia takich ekspozycji zacznie mieć zastosowanie dopiero z dniem 28 czerwca 2021 r. W związku z tym, przed tą datą, właściwe organy nie miałyby możliwości korzystania z tego instrumentu, aby uwzględnić zwiększenie ekspozycji wobec banków centralnych, które prawdopodobnie wystąpi wskutek zastosowania środków polityki pieniężnej w celu łagodzenia gospodarczych skutków pandemii COVID-19. Skuteczność tego instrumentu zdaje się ponadto osłabiać ograniczona elastyczność wynikająca z mechanizmu kompensacji powiązanego z takimi tymczasowymi wyłączeniami, który ograniczałby zdolność instytucji do zwiększenia ekspozycji wobec banków centralnych w sytuacji kryzysowej. W ostatecznym rozrachunku mogłoby to zmusić daną instytucję do ograniczenia jej akcji kredytowej na rzecz gospodarstw domowych i przedsiębiorstw. W związku z tym, aby uniknąć niepożądanych skutków związanych z mechanizmem kompensacji oraz zapewnić skuteczność tego wyłączenia w obliczu ewentualnych przyszłych wstrząsów i kryzysów, należy zmodyfikować mechanizm kompensacji. Ponadto, aby zapewnić dostępność tej swobody decyzyjnej w trakcie obecnej pandemii COVID-19, możliwość tymczasowego wyłączenia niektórych ekspozycji wobec banków centralnych powinna być już dostępna, zanim wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni, określony w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zacznie mieć zastosowanie z dniem 28 czerwca 2021 r. Do czasu rozpoczęcia stosowania zmienionych przepisów dotyczących obliczania wskaźnika dźwigni, wprowadzonych rozporządzeniem (UE) 2019/876, w dalszym ciągu powinien mieć zastosowanie art. 429a, w brzmieniu wprowadzonym rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/62¹.

¹ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/62 z dnia 10 października 2014 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 37).

- (10) W 2017 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego wprowadził zmianę sposobu obliczania wartości ekspozycji wskaźnika dźwigni z tytułu standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie w celu zapewnienia, aby traktowanie takie właściwie odzwierciedlało dźwignię finansową nieodłącznie związaną z tymi transakcjami oraz aby ewentualne różnice księgowe nie wpływały na obliczenia dokonywane przez instytucje o porównywalnych pozycjach. W Unii odpowiednia zmiana została wprowadzona rozporządzeniem (UE) 2019/876. Jednak to korzystniejsze traktowanie zacznie mieć zastosowanie dopiero z dniem 28 czerwca 2021 r. W związku z tym, mając na uwadze fakt, że zmiana sposobu obliczania bardziej odpowiednio odzwierciedlałaby faktyczną dźwignię finansową danej transakcji, a jednocześnie zwiększałaby zdolność instytucji do udzielania pożyczek i pokrywania strat w trakcie pandemii COVID-19, instytucje już teraz powinny mieć możliwość tymczasowego stosowania zmienionego sposobu obliczania, zanim przepis wprowadzony rozporządzeniem (UE) 2019/876 zacznie mieć zastosowanie do wszystkich instytucji w Unii.
- (11) Począwszy od dnia 1 stycznia 2018 r. wiele instytucji działających w Unii podlega wymogom MSSF 9. Zgodnie ze standardami międzynarodowymi przyjętymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, rozporządzeniem (UE) 2017/2395 wprowadzono do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 rozwiązania przejściowe, które mają złagodzić potencjalnie znaczący negatywny wpływ metod ujmowania oczekiwanych strat kredytowych zgodnie z MSSF 9 na kapitał podstawowy Tier I instytucji.

- (12) Stosowanie MSSF 9 w okresie spowolnienia gospodarczego wywołanego przez pandemię COVID-19 mogłoby prowadzić do nagłego i znaczącego wzrostu odpisów z tytułu oczekiwanych strat kredytowych, gdyż w przypadku wielu ekspozycji konieczne mogłoby stać się obliczenie oczekiwanych strat w całym okresie życia tych ekspozycji. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, EUNB i ESMA wyjaśniły, że od instytucji nie oczekuje się mechanicznego stosowania ich istniejących podejść w zakresie oczekiwanych strat kredytowych w tak wyjątkowej sytuacji jak pandemia COVID-19, lecz skorzystania zamiast tego z elastyczności przewidzianej w MSSF 9, na przykład w celu należytego uwzględnienia długoterminowych tendencji gospodarczych. W dniu 3 kwietnia 2020 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zgodził się na dopuszczenie większej elastyczności we wdrażaniu rozwiązań przejściowych, które służą rozłożeniu w czasie skutków wprowadzenia MSSF 9. Aby ograniczyć ewentualną zmienność kapitału regulacyjnego, do której mogłoby dojść, gdyby pandemia COVID-19 doprowadziła do znaczącego wzrostu odpisów z tytułu oczekiwanych strat kredytowych, konieczne jest przedłużenie okresu obowiązywania rozwiązań przejściowych również w prawie Unii.
- (13) Aby złagodzić potencjalny wpływ, jaki nagły wzrost odpisów z tytułu oczekiwanych strat kredytowych mógłby mieć na zdolność instytucji do udzielania klientom kredytów w okresie, kiedy jest to najbardziej potrzebne, należy przedłużyć okres obowiązywania rozwiązań przejściowych o dwa lata, a instytucjom należy zezwolić na doliczanie w pełni do swojego kapitału podstawowego Tier I wszelkiego zwiększenia nowych odpisów z tytułu oczekiwanych strat kredytowych, które ujmują one w latach 2020 i 2021 w odniesieniu do swoich aktywów finansowych niedotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe. Zmiany te pozwoliłyby dodatkowo złagodzić wpływ pandemii COVID-19 na ewentualny wzrost w instytucjach stanu odpisów wymaganych na podstawie MSSF 9, przy jednoczesnym utrzymaniu rozwiązań przejściowych dotyczących kwot oczekiwanych strat kredytowych ustalonych przed pandemią COVID-19.

- (14) Instytucje, które wcześniej podjęły decyzję o zastosowaniu lub niezastosowaniu rozwiązań przejściowych, powinny mieć możliwość zmiany swojej decyzji w dowolnym momencie w trakcie nowego okresu przejściowego, z zastrzeżeniem uzyskania uprzedniego zezwolenia swojego właściwego organu. Właściwy organ powinien zapewnić, aby takie zmiany decyzji nie były podyktowane względami arbitrażu regulacyjnego. Następnie, a także z zastrzeżeniem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu, instytucje powinny mieć możliwość podjęcia decyzji o zaprzestaniu stosowania rozwiązań przejściowych.
- (15) Nadzwyczajne skutki pandemii COVID-19 obserwuje się również w odniesieniu do skrajnych poziomów zmienności na rynkach finansowych, które w połączeniu z niepewnością prowadzą do wzrostu rentowności długu publicznego, co z kolei prowadzi do niezrealizowanych strat w posiadanym przez instytucje długu publicznym. W celu złagodzenia znacznego negatywnego wpływu, jaki zmienność na rynkach instrumentów dłużnych sektora instytucji rządowych i samorządowych podczas pandemii COVID-19 wywiera na kapitał regulacyjny instytucji, a co za tym idzie – na zdolność instytucji do udzielania pożyczek klientom, należy przywrócić tymczasowy filtr ostrożnościowy, który zneutralizowałby ten wpływ.

- (16) Instytucje są zobowiązane do codziennego stosowania weryfikacji historycznej względem swoich modeli wewnętrznych, aby ocenić, czy modele te generują wymogi kapitałowe wystarczające do pokrycia strat w portfelu handlowym. Uchybienia w zakresie stosowania wymogu weryfikacji historycznej, określane również jako przekroczenia – jeśli ich liczba rocznie przewyższy określoną wartość – spowodowałyby zastosowanie dodatkowego mnożnika ilościowego w odniesieniu do wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczonych przy użyciu modeli wewnętrznych. Wymóg weryfikacji historycznej jest wysoce procykliczny w okresie skrajnej zmienności, takiej jak zmienność spowodowana pandemią COVID-19. W wyniku kryzysu mnożnik ilościowy ryzyka rynkowego zastosowany do modeli wewnętrznych znacząco wzrósł. O ile ramy Bazylea III dotyczące ryzyka rynkowego umożliwiają właściwym organom łagodzenie takich nadzwyczajnych zdarzeń w wewnętrznych modelach ryzyka rynkowego, to taka nadzorcza swoboda decyzyjna nie jest w pełni dostępna w ramach rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W związku z tym należy wprowadzić dodatkową elastyczność dla właściwych organów na potrzeby łagodzenia negatywnych skutków skrajnej zmienności na rynku zaobserwowanej podczas pandemii COVID-19, aby wykluczyć przekroczenia, które miały miejsce w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. i które nie są wynikiem braków w modelach wewnętrznych. Opierając się na doświadczeniach związanych z pandemią COVID-19 Komisja powinna ocenić, czy taka elastyczność powinna zostać udostępniona również w kolejnych okresach skrajnej zmienności na rynku.

- (17) W marcu 2020 r. grupa prezesów banków centralnych i szefów nadzoru (GHoS) dokonała przeglądu harmonogramu wdrażania końcowych elementów ram Bazylea III. Podczas gdy większość końcowych elementów musi dopiero zostać wdrożona do prawa Unii, wymóg dotyczący bufora wskaźnika dźwigni dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym został już wdrożony w drodze zmian wprowadzonych rozporządzeniem (UE) 2019/876. W związku z tym, a także w celu zapewnienia instytucjom mającym siedzibę w Unii i prowadzącym działalność również poza Unią równych warunków działania na poziomie międzynarodowym, należy odroczyć – o rok, do dnia 1 stycznia 2023 r. – określoną w tym rozporządzeniu datę rozpoczęcia stosowania wymogu dotyczącego bufora wskaźnika dźwigni. Takie odroczenie rozpoczęcia stosowania wymogu dotyczącego bufora wskaźnika dźwigni oznacza, że w okresie odroczenia niespełnienie tego wymogu nie pociągałoby za sobą żadnych konsekwencji określonych w art. 141c dyrektywy 2013/36/UE ani nie wiązałoby się z żadnymi związanymi z tym ograniczeniami dotyczącymi wypłat zysków określonymi w art. 141b tej dyrektywy.
- (18) W odniesieniu do pożyczek udzielonych przez instytucje kredytowe emerytom lub pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy na czas nieokreślony w zamian za bezwarunkowe przeniesienie części emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy na rzecz danej instytucji kredytowej, art. 123 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 został zmieniony rozporządzeniem (UE) 2019/876 w taki sposób, aby umożliwić bardziej korzystne traktowanie takich pożyczek. Stosowanie takiego traktowania w kontekście pandemii COVID-19 stanowiłoby dla instytucji zachętę do udzielania pożyczek pracownikom i emerytom na większą skalę. W związku z tym konieczne jest wyznaczenie wcześniejszej daty rozpoczęcia stosowania tego przepisu, tak aby instytucje mogły z niego korzystać już w trakcie pandemii COVID-19.

- (19) Ponieważ współczynnik wsparcia MŚP i współczynnik wsparcia infrastruktury umożliwiają korzystniejsze traktowanie niektórych ekspozycji wobec MŚP oraz podmiotów realizujących projekty infrastrukturalne, stosowanie ich w kontekście pandemii COVID-19 stanowiłoby dla instytucji zachętę do zwiększenia tak potrzebnej akcji kredytowej. W związku z tym konieczne jest wyznaczenie wcześniejszej daty rozpoczęcia stosowania obu tych współczynników wsparcia, tak aby instytucje mogły z nich korzystać już w trakcie pandemii COVID-19.
- (20) Sposób ostrożnościowego traktowania niektórych aktywów będących oprogramowaniem został zmieniony rozporządzeniem (UE) 2019/876, aby dodatkowo wesprzeć cyfrową transformację sektora bankowego. W kontekście przyspieszonego upowszechniania się usług cyfrowych w następstwie środków publicznych przyjętych w celu przeciwdziałania pandemii COVID-19 należy wyznaczyć wcześniejszą datę rozpoczęcia stosowania tych zmian.
- (21) Finansowanie publiczne poprzez emisję obligacji skarbowych denominowanych w walucie krajowej innego państwa członkowskiego mogłoby być konieczne do wsparcia środków służących zwalczaniu skutków pandemii COVID-19. Aby uniknąć niepotrzebnych ograniczeń nakładanych na instytucje inwestujące w takie obligacje, należy przywrócić rozwiązania przejściowe w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, w przypadku gdy ekspozycje te są denominowane w walucie krajowej innego państwa członkowskiego w odniesieniu do traktowania takich ekspozycji na podstawie ram ryzyka kredytowego; należy również przedłużyć obowiązywanie rozwiązań przejściowych w odniesieniu do traktowania takich ekspozycji w ramach limitów dużych ekspozycji.

- (22) W wyjątkowych okolicznościach spowodowanych pandemią COVID-19 oczekuje się, że zainteresowane strony wniosą wkład w działania służące poprawie koniunktury. EUNB, Europejski Bank Centralny oraz inne właściwe organy wydały zalecenia dla instytucji, aby zawiesiły one wypłaty dywidendy i odkup akcji w trakcie pandemii COVID-19. W celu zapewnienia spójnego stosowania takich zaleceń właściwe organy powinny w pełni wykorzystywać swoje uprawnienia nadzorcze, w tym uprawnienia do nakładania na instytucje wiążących ograniczeń dotyczących wypłat zysków lub ograniczeń wysokości zmiennego składnika wynagrodzenia, w stosownych przypadkach, zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE. Opierając się na doświadczeniach związanych z pandemią COVID-19 Komisja powinna ocenić, czy właściwym organom należy przyznać dodatkowe wiążące uprawnienia do nakładania ograniczeń w zakresie wypłaty zysków w wyjątkowych okolicznościach.
- (23) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie maksymalizacja zdolności instytucji do udzielania pożyczek oraz pokrywania strat związanych z pandemią COVID-19, przy jednoczesnym dalszym zapewnieniu stałej odporności takich instytucji, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- (24) Aby nadzwyczajne środki wsparcia przyjęte w celu złagodzenia skutków pandemii COVID-19 były w pełni skuteczne pod względem utrzymania zwiększonej odporności sektora bankowego oraz zapewnienia instytucjom zachęty do kontynuowania akcji kredytowej, konieczne jest natychmiastowe uwzględnienie łagodzącego skutku tych środków w sposobie, w jaki ustalane są wymogi dotyczące kapitału regulacyjnego. Ze względu na pilny charakter wymaganych dostosowań w ostrożnościowych ramach regulacyjnych niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (25) Z uwagi na pilny charakter wynikający z nadzwyczajnych okoliczności spowodowanych pandemią COVID-19 uznano, że należy przewidzieć wyjątek od terminu ośmiu tygodni, o którym mowa w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej, do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
- (26) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 47c ust. 4 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„4. W drodze odstępstwa od ust. 3 niniejszego artykułu następujące współczynniki mają zastosowanie do części ekspozycji nieobsługiwanej gwarantowanej lub ubezpieczonej przez oficjalną agencję kredytów eksportowych lub gwarantowanej lub kontrgwarantowanej przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201 ust. 1 lit. a)–e), którego niezabezpieczonym ekspozycjom przypisano by wagę ryzyka równą 0 % na mocy części trzeciej tytuł II rozdział 2.”;

2) w art. 114 uchyla się ust. 6;

3) art. 150 ust. 1 akapit pierwszy lit. d) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %, zgodnie z art. 114 ust. 2 lub 4;”;

- 4) w art. 429a, zmienionym rozporządzeniem (UE) 2019/876, wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 lit. n) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
 - „n) następujące ekspozycje wobec banku centralnego instytucji, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 5 i 6:”;
 - b) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
 - „Instytucje mogą wyłączyć ekspozycje wymienione w ust. 1 lit. n), jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:”;
 - (ii) dodaje się literę w brzmieniu:
 - „c) organ właściwy dla danej instytucji ustalił, po konsultacji z odpowiednim bankiem centralnym, datę, od której uznaje się, że zaistniały wyjątkowe okoliczności, oraz publicznie ogłosił tę datę; datę tę ustala się na koniec kwartału.”;

- c) w ust. 7 definicje „EM_{LR}” i „CB” otrzymują brzmienie:

„EM_{LR} = miara ekspozycji całkowitej danej instytucji obliczona zgodnie z art. 429 ust. 4, obejmująca ekspozycje wyłączone zgodnie z ust. 1 lit. n) niniejszego artykułu, na dzień, o którym mowa w ust. 5 lit. c) niniejszego artykułu; oraz

CB = średnia dzienna całkowita wartość ekspozycji instytucji wobec jej banku centralnego, obliczona w pełnym okresie utrzymywania rezerw obowiązkowych przez bank centralny bezpośrednio poprzedzającym datę, o której mowa w ust. 5 lit. c), które to ekspozycje kwalifikują się do wyłączenia zgodnie z ust. 1 lit. n).”;

- 5) uchyla się art. 467;
- 6) art. 468 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 468

Tymczasowe traktowanie niezrealizowanych zysków i strat wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody w związku z pandemią COVID-19

1. W drodze odstępstwa od art. 35, w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. (zwanym dalej „okresem tymczasowego traktowania”) instytucje mogą wyłączyć z obliczeń swoich pozycji kapitału podstawowego Tier I kwotę A, określoną zgodnie z następującym wzorem:

$$A = a \cdot f$$

gdzie:

a = kwota niezrealizowanych zysków i strat skumulowanych od dnia 31 grudnia 2019 r. ujęta w bilansie w pozycji jako „Zmiany wartości godziwej instrumentów dłużnych wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody”, odpowiadająca ekspozycjom wobec rządów centralnych, samorządów regionalnych lub władz lokalnych, o których mowa w art. 115 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz wobec podmiotów sektora publicznego, o których mowa w art. 116 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem tych aktywów finansowych, które są dotknięte utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1126/2008 (zwanego dalej „załącznikiem odnoszącym się do MSSF 9”); oraz

f = współczynnik mający zastosowanie do każdego roku sprawozdawczego w okresie tymczasowego traktowania zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje stosują następujące współczynniki f do obliczenia kwoty A, o której mowa w ust. 1:
 - a) 1 – w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;
 - b) 0,7 – w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;
 - c) 0,4 – w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.

3. W przypadku gdy instytucja podejmuje decyzję o zastosowaniu tymczasowego traktowania określonego w ust. 1, informuje właściwy organ o swojej decyzji co najmniej 45 dni przed datą przekazania mu informacji wynikających z tego traktowania. Z zastrzeżeniem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu, instytucja może w trakcie trwania okresu tymczasowego traktowania jednorazowo cofnąć swoją pierwotną decyzję. Instytucje podają do wiadomości publicznej informację o stosowaniu tego traktowania.
4. W przypadku gdy instytucja wyłącza kwotę niezrealizowanych strat ze swoich pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, ponownie oblicza ona wszystkie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE, które obliczono przy użyciu którejkolwiek z następujących pozycji:
 - a) kwotę aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, którą odliczono od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) lub którym przypisano wagę ryzyka zgodnie z art. 48 ust. 4;
 - b) kwotę korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego.

Przy ponownym obliczaniu odpowiedniego wymogu instytucja nie uwzględnia skutków, jaki na te pozycje wywierają odpisy z tytułu oczekiwanych strat kredytowych dotyczące ekspozycji wobec rządów centralnych, samorządów regionalnych lub władz lokalnych, o których mowa w art. 115 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz wobec podmiotów sektora publicznego, o których mowa w art. 116 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem tych aktywów finansowych, które są dotknięte utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9.

5. W okresach określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, oprócz podania do wiadomości publicznej informacji wymaganych w części ósmej, instytucje, które podjęły decyzję o zastosowaniu tymczasowego traktowania określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, podają do wiadomości publicznej kwoty funduszy własnych, kapitału podstawowego Tier I oraz kapitału Tier I, łączny współczynnik kapitałowy, współczynnik kapitału podstawowego Tier I, współczynnik kapitału Tier I oraz wskaźnik dźwigni, jakie miałyby zastosowanie, gdyby instytucje te nie stosowały tego traktowania.”;

7) w art. 473a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze odstępstwa od art. 50 oraz do zakończenia okresów przejściowych określonych w ust. 6 i 6a niniejszego artykułu, następujące instytucje mogą uwzględnić w swoim kapitale podstawowym Tier I kwotę obliczoną zgodnie z niniejszym ustępem.”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, oblicza się jako sumę następujących elementów:

a) w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 – kwoty (AB_{SA}) obliczonej według następującego wzoru:

$$AB_{SA} = (A_{2,SA} - t_1) \cdot f_1 + (A_{4,SA} - t_2) \cdot f_2 + (A_{SA}^{old} - t_3) \cdot f_1$$

gdzie:

$A_{2,SA}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 2;

$A_{4,SA}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 4 na podstawie kwot obliczonych zgodnie z ust. 3;

$$A_{SA}^{old} = \max\{P_{1.1.2020}^{SA} - P_{1.1.2018}^{SA}; 0\};$$

$P_{1.1.2020}^{SA}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r.;

$P_{1.1.2018}^{SA}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2018 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.”;

f_1 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6;

f_2 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6a;

t_1 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{2,SA}$;

t_2 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{4,SA}$;

t_3 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty A_{SA}^{old} ;

- b) w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 – kwoty (AB_{IRB}) obliczonej według następującego wzoru:

$$AB_{IRB} = (A_{2,IRB} - t_1) \cdot f_1 + (A_{4,IRB} - t_2) \cdot f_2 + (A_{IRB}^{old} - t_3) \cdot f_1$$

gdzie:

$A_{2,IRB}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 2, którą skorygowano zgodnie z ust. 5 lit. a);

$A_{4,IRB}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 4 na podstawie kwot obliczonych zgodnie z ust. 3, które skorygowano zgodnie z ust. 5 lit. b) i c);

$$A_{\text{IRB}}^{\text{old}} = \max\{P_{1.1.2020}^{\text{IRB}} - P_{1.1.2018}^{\text{IRB}}; 0\};$$

$P_{1.1.2020}^{\text{IRB}}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, pomniejszona o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia, na dzień 1 stycznia 2020 r. W przypadku gdy obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość $P_{1.1.2020}^{\text{IRB}}$ jako równą zero;

$P_{1.1.2018}^{IRB}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2018 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, pomniejszona o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość $P_{1.1.2018}^{IRB}$ jako równą zero;

f_1 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6;

f_2 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6a;

t_1 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{2,IRB}$;

t_2 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{4,IRB}$;

t_3 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty A_{IRB}^{old} „”;

- b) w ust. 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
- „a) suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień sprawozdawczy oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9;
- b) suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.”;

c) ust. 5 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

“b) instytucje zastępują kwotę obliczoną zgodnie z ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu sumą 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9, pomniejszoną o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia na dzień sprawozdawczy. W przypadku gdy obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość kwoty, o której mowa w ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu, jako równą zero;

c) instytucje zastępują kwotę obliczoną zgodnie z ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu sumą 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, pomniejszoną o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia na dzień 1 stycznia 2020 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza. W przypadku gdy obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość kwoty, o której mowa w ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu, jako równą zero.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Instytucje stosują następujące współczynniki f_1 do celów obliczenia kwot AB_{SA} i AB_{IRB} , o których mowa w ust. 1 akapit drugi, odpowiednio, lit. a) i b):

a) 0,7 – w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

- b) 0,5 – w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;
- c) 0,25 – w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;
- d) 0 – w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Instytucje, których rok obrachunkowy rozpoczyna się po dniu 1 stycznia 2020 r., lecz przed dniem 1 stycznia 2021 r., dostosowują daty określone w akapicie pierwszym lit. a)–d), tak aby odpowiadały ich rokowi obrachunkowemu, zgłaszają takie dostosowane daty swojemu właściwemu organowi i podają je do wiadomości publicznej.

Instytucje, które zaczynają stosować standardy rachunkowości, o których mowa w ust. 1, w dniu 1 stycznia 2021 r. lub po tej dacie, stosują odpowiednie współczynniki zgodnie z akapitem pierwszym lit. b)–d), zaczynając od współczynnika odpowiadającego rokowi pierwszego zastosowania tych standardów rachunkowości.”;

- e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. Instytucje stosują następujące współczynniki f_2 do celów obliczenia kwot AB_{SA} i AB_{IRB} , o których mowa w ust. 1 akapit drugi, odpowiednio, lit. a) i b):

- a) 1 – w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;
- b) 1 – w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;
- c) 0,75 – w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;

- d) 0,5 – w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.;
- e) 0,25 – w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Instytucje, których rok obrachunkowy rozpoczyna się po dniu 1 stycznia 2020 r., lecz przed dniem 1 stycznia 2021 r., dostosowują daty określone w akapicie pierwszym lit. a)–e), tak aby odpowiadały ich rokowi obrachunkowemu, zgłaszają takie dostosowane daty swojemu właściwemu organowi i podają je do wiadomości publicznej.

Instytucje, które zaczynają stosować standardy rachunkowości, o których mowa w ust. 1, w dniu 1 stycznia 2021 r. lub po tej dacie, stosują odpowiednie współczynniki zgodnie z akapitem pierwszym lit. b)–e), zaczynając od współczynnika odpowiadającego rokowi pierwszego zastosowania tych standardów rachunkowości.”;

- f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. W drodze odstępstwa od ust. 7 lit. b) niniejszego artykułu, przy ponownym obliczaniu wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE instytucje mogą przypisać wagę ryzyka równą 100 % do kwoty AB_{SA} , o której mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a) niniejszego artykułu. Do celów obliczenia miary ekspozycji, o której mowa w art. 429 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, instytucje dodają kwoty AB_{SA} i AB_{IRB} , o których mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a) i b) niniejszego artykułu, do miary ekspozycji całkowitej.

Instytucje mogą tylko raz wybrać, czy skorzystają z obliczeń określonych w ust. 7 lit. b) czy też z obliczeń określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Instytucje podają swoją decyzję do wiadomości publicznej.”;

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W trakcie okresów, o których mowa w ust. 6 i 6a niniejszego artykułu, oprócz podania do wiadomości publicznej informacji wymaganych w części ósmej, instytucje, które podjęły decyzję o stosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, zgłaszają właściwym organom i podają do wiadomości publicznej kwoty funduszy własnych, kapitału podstawowego Tier I oraz kapitału Tier I, współczynnik kapitału podstawowego Tier I, współczynnik kapitału Tier I, łączny współczynnik kapitałowy oraz wskaźnik dźwigni, jakie miałyby zastosowanie, gdyby instytucje te nie stosowały niniejszego artykułu.”;

h) w ust. 9 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„9. Instytucja podejmuje decyzję co do zastosowania rozwiązań określonych w niniejszym artykule w trakcie trwania okresu przejściowego oraz powiadamia właściwy organ o swojej decyzji do dnia 1 lutego 2018 r. W przypadku gdy instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może ona w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję. Instytucje podają do wiadomości publicznej każdą decyzję podjętą zgodnie z niniejszym akapitem.

Instytucja, która podjęła decyzję o zastosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, może postanowić o niestosowaniu ust. 4; w takim przypadku powiadamia właściwy organ o swojej decyzji do dnia 1 lutego 2018 r. W takim przypadku instytucja ustala wartość $A_{4,SA}$, $A_{4,IRB}$, A_{SA}^{old} , A_{IRB}^{old} , t_2 oraz t_3 , o których mowa w ust. 1, jako równą zero. W przypadku gdy instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może ona w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję. Instytucje podają do wiadomości publicznej każdą decyzję podjętą zgodnie z niniejszym akapitem.”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Instytucja, która podjęła decyzję o zastosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, może postanowić o niestosowaniu ust. 2, o czym niezwłocznie powiadamia właściwy organ. W takim przypadku instytucja ustala wartość $A_{2,SA}$, $A_{2,IRB}$ oraz t_1 , o których mowa w ust. 1, jako równą zero. O ile instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może ona w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję.

Co najmniej raz w roku właściwe organy powiadamiają EUNB o stosowaniu niniejszego artykułu przez instytucje, nad którymi sprawują nadzór.”;

8) uchyla się art. 495 ust. 2;

9) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 500a

Tymczasowe traktowanie długu publicznego wyemitowanego w walucie innego państwa członkowskiego

1. W drodze odstępstwa od art. 114 ust. 2, do dnia 31 grudnia 2024 r., w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych państw członkowskich, w przypadku gdy ekspozycje te są denominowane i finansowane w walucie krajowej innego państwa członkowskiego, stosuje się następujące przepisy:
 - a) do dnia 31 grudnia 2022 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 0 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2;
 - b) w 2023 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 20 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2;
 - c) w 2024 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 50 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2.
2. W drodze odstępstwa od art. 395 ust. 1 i art. 493 ust. 4 właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na przyjmowanie na siebie ekspozycji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do następujących poziomów:
 - a) 100 % kapitału Tier I instytucji do dnia 31 grudnia 2023 r.;

- b) 75 % kapitału Tier I instytucji między 1 stycznia a 31 grudnia 2024 r.;
- c) 50 % kapitału Tier I instytucji między 1 stycznia a 31 grudnia 2025 r.

Poziomy, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, mają zastosowanie do wartości ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403.

- 3. W drodze odstępstwa od art. 150 ust. 1 lit. d) ppkt (ii), po uzyskaniu uprzedniego zezwolenia właściwych organów oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 150, instytucje mogą również stosować metodę standardową do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, w przypadku gdy ekspozycjom tym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 500b

Tymczasowe wyłączenie niektórych ekspozycji wobec banków centralnych z miary ekspozycji całkowitej w związku z pandemią COVID-19

- 1. W drodze odstępstwa od art. 429 ust. 4, do dnia 27 czerwca 2021 r., instytucja może wyłączyć ze swojej miary ekspozycji całkowitej następujące ekspozycje wobec banku centralnego instytucji, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu:
 - a) monety i banknoty stanowiące legalną walutę w jurysdykcji banku centralnego;

- b) aktywa stanowiące należności od banków centralnych, w tym rezerwy obowiązkowe utrzymywane w banku centralnym.

Kwota wyłączona przez instytucję nie może przekraczać średniej dziennej kwoty ekspozycji wymienionych w akapicie pierwszym lit. a) i b) w ostatnim pełnym okresie utrzymywania rezerw obowiązkowych przez bank centralny instytucji.

2. Instytucja może wyłączyć ekspozycje wymienione w ust. 1 w przypadku gdy organ właściwy dla danej instytucji stwierdził, po konsultacji z odpowiednim bankiem centralnym, oraz publicznie ogłosił, że istnieją wyjątkowe okoliczności, które uzasadniają wyłączenie w celu ułatwienia wdrażania polityki pieniężnej.

Ekspozycje wyłączone na mocy ust. 1 muszą spełniać oba następujące warunki:

- a) są denominowane w tej samej walucie co depozyty przyjęte przez instytucję;
- b) ich średni termin zapadalności nie przekracza znacząco średniego terminu zapadalności depozytów przyjętych przez instytucję.

Instytucja, która wyłącza ekspozycje wobec swojego banku centralnego ze swojej miary ekspozycji całkowitej zgodnie z ust. 1, podaje do wiadomości publicznej również wskaźnik dźwigni, jaki miałby zastosowanie, gdyby nie wyłączyła tych ekspozycji.

Artykuł 500c

Wyłączenie przekroczeń z obliczania dodajnika weryfikacji historycznej w związku z pandemią COVID-19

W drodze odstępstwa od art. 366 ust. 3, właściwe organy mogą, w wyjątkowych okolicznościach i w indywidualnych przypadkach, zezwolić instytucjom na wyłączenie przekroczeń wykazanych przez instytucję w oparciu o weryfikację historyczną hipotetycznych lub rzeczywistych zmian z obliczenia dodajnika określonego w art. 366 ust. 3, pod warunkiem że przekroczenia te nie wynikają z braków w modelu wewnętrznym oraz pod warunkiem, że miały miejsce w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

Artykuł 500d

Tymczasowe obliczanie wartości ekspozycji z tytułu standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie w związku z pandemią COVID-19

1. W drodze odstępstwa od art. 429 ust. 4, do dnia 27 czerwca 2021 r., instytucje mogą obliczać wartość ekspozycji z tytułu standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie zgodnie z ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.
2. Instytucje traktują środki pieniężne powiązane ze standaryzowanymi transakcjami sprzedaży i papiery wartościowe powiązane ze standaryzowanymi transakcjami kupna, które pozostają ujęte w bilansie aż do daty rozliczenia jako aktywa, zgodnie z art. 429 ust. 4 lit. a).

3. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują ujęcie na dzień zawarcia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, stosują storno wobec dopuszczalnych w ramach tych standardów rachunkowości kompensacji między wierzytelnościami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie a zobowiązaniami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji kupna oczekujących na rozliczenie. Po zastosowaniu storna wobec kompensowania rachunkowego instytucje mogą kompensować między tymi wierzytelnościami gotówkowymi i zobowiązaniami gotówkowymi w przypadku gdy zarówno standaryzowane transakcje sprzedaży, jak i standaryzowane transakcje kupna są rozliczane zgodnie z mechanizmem „dostawa za płatność”.
4. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują księgowanie w dniu rozliczenia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, uwzględniają w mierze ekspozycji całkowitą pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna.

Instytucje mogą kompensować pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna pełną wartością nominalną wierzytelności gotówkowych z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie wyłącznie w przypadku gdy oba następujące warunki są spełnione:

- a) zarówno standaryzowane transakcje kupna, jak i standaryzowane transakcje sprzedaży są rozliczane zgodnie z mechanizmem „dostawa za płatność”;
- b) zakupione i sprzedane aktywa finansowe, które są powiązane z zobowiązaniami i wierzytelnościami gotówkowymi, są wyceniane według wartości godziwej poprzez zyski lub straty i uwzględniane w portfelu handlowym instytucji.

5. Na użytek niniejszego artykułu »standaryzowana transakcja kupna lub sprzedaży« oznacza kupno lub sprzedaż papieru wartościowego na podstawie kontraktu, którego postanowienia przewidują wymóg dostarczenia papieru wartościowego w terminie ustanowionym na ogół przez prawo lub zwyczaj na danym rynku.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 518b

Informacje dotyczące przekroczeń oraz uprawnień nadzorczych w zakresie ograniczania wypłat zysków

Do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja poinformuje Parlament Europejski i Radę, czy wyjątkowe okoliczności powodujące poważne zakłócenia gospodarcze w prawidłowym funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych uzasadniają:

- a) pozwolenie w takich okresach właściwym organom na wyłączenie ze stosowanych przez instytucje wewnętrznych modeli ryzyka rynkowego przekroczenia, które nie wynikają z braków w tych modelach;
- b) przyznanie w takich okresach właściwym organom dodatkowych wiążących uprawnień do nakładania ograniczeń w zakresie wypłat zysków przez instytucje.

Komisja rozważy podjęcie dalszych środków, stosownie do sytuacji.”.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu Rady (UE) 2019/876

W art. 3 rozporządzenia (UE) 2019/876 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Następujące punkty art. 1 niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]:

- a) pkt 59, w odniesieniu do przepisów dotyczących sposobu traktowania określonych pożyczek udzielonych przez instytucje kredytowe emerytom lub pracownikom, określonych w art. 123 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) pkt 133, w odniesieniu do przepisów dotyczących korekty ekspozycji ważonych ryzykiem, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP, określonych w art. 501 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) pkt 134, w odniesieniu do przepisów dotyczących korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów, które obsługują lub finansują fizyczne obiekty lub instalacje, systemy i sieci zapewniające lub wspierające podstawowe usługi publiczne, określonych w art. 501a rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

2) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Art. 1 pkt 46 lit. b) niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do nowego wymogu w zakresie funduszy własnych dla G-SII określonego w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r.”;

3) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Art. 1 pkt 18 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do art. 36 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zawierający przepisy dotyczące wyłączenia z odliczeń ostrożnie wycenianych aktywów będących oprogramowaniem, stosuje się od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 36 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”.

Artykuł 3

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia ... [dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Niezależnie od akapitu drugiego niniejszego artykułu, art. 1 pkt 4 stosuje się od dnia 28 czerwca 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący